

SZATHMÁRI FERENC

Kezet nyújtok

Kezet nyújtok
hogy vele lássunk a fénytelen éjben
kezet nyújtok
hogy közelebb legyünk a messzeségben
kezet nyújtok
hogy némaságunkban ezer szó legyen
kezet nyújtok
hogy ereje éljen völgyön és hegyen
kezet nyújtok
hogy reszkető vágyam téged elérjen
kezet nyújtok
hogy érintésed hozzám visszatérjen
kezet nyújtok
hogy barátságunk lüktessen a vérben
kezet nyújtok
hogy emberségünk benne hazaérjen

Halottak napján

*Mezőbádon tárták fel a gepidák
legjelentősebb temetkezési helyét*

Sorsotoknak nem tudni a múltját,
az idő nektek mikor volt jelen?
Miért is van oly nagy sírba ásva,
ezer évnél régibb történelem?

Szakadatlan harcok szünetében,
milyen volt itt száz évig a béke?
Ragyogott-e benne boldogság, s a
halállal szerzett élet megérte?

Idegen-e még rajtatok a rög,
hol vérbe fúlva láttatok halált,
vagy szent lett, mert örök hazát adott,
mikor a végzet egyszer megtalált.

Miként éltetek ezen a tájon,
a zöldellő fű vajon hogy szeret?
Nem értjük meg sok művét a múltnak,
és nem értjük meg –sajnos – a jelent.

Gondoltam, utazom az időben,
sajnálom, hogy épp ma zavartalak.
Ősök vagytok, vagy tán ellenségek?
Nyugodjatok az akácfaék alatt.

Tavaszi álmok

Érzem, hogy minden
tavasszal vidámak napjaim,
és szebb az ifjúság.
Ezért az életnek üzenem,
ha a télben meg is
kell haljak, a tavaszban százszor
is újra születek.

Keresem

Örök lázban égek
hogy ama i fejére
kerüljön a pontom
mert mindennapjaimban
földön járó álmom
hogy keressem önmagam
amíg megtalálom